

MAITASUN-JOPU

Oi, zein eder udan lorak baratzean,
 jzarrak zeruan, basoan zugatzak!
 Oi, zein dan geigarri itxaso zabala
 ma damotsonean illargi aratzak!

Zeure aintza, Jauna, dabe abestuten
 zeru ta lurra*k* iñoiz eten-gabe;
 Zeuk ipiñitako mugak gordeten dauz
 itxasoak bizi ta apartsu, naiz bare.

Zergaitik gizonak zure Legea austen?
 Geien zor dautzunak, zergaitik saltzen zau?
 Zeuk aukeramena emon zeuntsolako?
 Orra ba, ene Jaun, ar nire almen au!

Oba dot jopu izan, maitasun-jopua,
 zeure kaltez ogen egin baiño, Jauna.
 Gaurgeroz jopu naz; tori almen oro.
 Joputz-lokarria bedi maitasuna!

OIU • MINA

Itxas gora eguzkia;
 gorritu dauz kukutzak.
 Ama maite, begi-eder,
 sutu, arren, biotzak.

Otz-otz dago bizitz-ludi.
 Zuk ezik, nok berotu?
 Sagastiak laru ta igar,
 nok ostera loratu?

O/u-minka gizadia,
 peitu yako zoriona;
 Zuganantza begi biak,
 goibel dago gizona.

Bial, otoi, guregana
 zeru goiko argia;
 maite-izpiz *dardaraztu*
 gogo-barne lezea.

Edur-meta dirudi-ta,
 arren, bero egizu.
 Karmel-lora: gizonaren
 Ama zara; ez aitzu!

EZER BAINO LEN SORTUA

Aita, Seme ta Arnasa done,
 Irutasuna *or* datza;
 baiña iru Notin autortu arren,
 Jaungoiko bakar bakoitza;
 maite-korapil estuz baturik,
 betikoz dabe bizitza.

Oi, zador ezin
 ulertu!

Ezer ez goian, ezer ez bean,
 Jaunak arnasa bakarrik.
 Betiraunaren sabel sakona
 ezkutuz zegon astunik,

GOIZNABAR

giz-adimenak eztau beragan
au bardintzeko kemenik.

Nok azka leiken
ezkutu!

Zorionean zorion utsa,
aintza betean be bardin;
egi ta jakintz, zabal ta ondo,
ez zan ezertan, ez, erkin:
alan be Jauna, goiz argi baten,
orra nabari sortu-min.

Benetan Jauna
narotsu!

Iñok ortara beartu barik,
ez iñoren antz-iduri;
arkaitzak izuz jarten dauazan
jainkozko ala itzarri,
ta nai ebana nai utsez eban
bizi aundira ekarri.

Aren itz-arnasa
zein altsu!

Udabarrian zelaia txairo
lora ta pitxiz jantzirik:
alaxe goiak aingeru-saillez
ikus egizuz bizirik;
ta biotz-sutan Jauna goretsi,
ez dabe beste jardunik.

Ene barnean
bego sul

Izar, eguzki, illargi zurbil,
dana ein eban beingoan:

LLA

geroz gau-egun argia eder
zuzi lez dingil zeruan,
len lospel nasi, barren-eziñak
nagusi ziran lekuan.

Argia makur
izpitsul

Itxas ta lurra, ezker-eskuma,
egin ostean banatu,
bion arteko artu-emonak
artez ebazan galgatu;
mendi ta abere, zelai ta iturri,
dana ederrez apaindu.

Loreak zabal
kukulu!

Gauzon errege izatekoa
egiten asi Jaun Goia...
Gure ait-amak, oi!, eratzean,
ba-zan galanki emoia;
ta aren seme lez, zor dauosat nik
esker onezko otoia.

Ager nakion
eskertsu!

Baiña, zer oneik baiño lenago,
—Jainko-erruki aundia!—
mosu gorri ta bekoki eder,
gorputza bitxiz ornia,
Zu zara, Ama, sortutakoa
edurra baizen zuria.

Ezer baiño len
ni sortu!